

[Anne Birgitte Lundholt]

Hvorfor ikke tage fat nu og så gennemføre nogle tiltag, som ikke har den samme følsomme usikkerhed indbygget? I forvejen er der jo ikke mange, der tror på regeringens evner til at opfylde sine løfter. Det er der ikke noget at sige til. Ud over det allerede nævnte eksempel skal jeg også her fremdrage skattereformen.

Da reformen blev gennemført, udtalte politikere fra regeringen, at nu skulle man bare vente: Når de nye skattekort kommer ud, så vil regeringens galluptal stige til uanede højder. Det kom kun til at passe for de galluptal, der taler om mistillid til regeringen, jf. dagens målinger i et dagblad.

Forleden var der et læserbrev i et andet af vores dagblade. Det indeholdt i korthed følgende: Skatteministeren har udtalt, at 90 pct. af befolkningen vil få skattelettelser. Synd at vi, efter at have modtaget skattekortet, alle tilhører de 10 pct. Mon ikke mange danskere føler sådan i disse dage? En undersøgelse i en af søndagsaviserne bekræfter det faktisk.

Bruttoskatten hviler som en svøbe over befolkningen. Pensionsopsparing straffes, de faktisk opkrævede skatter skjules, og der er nok fortsat nogen, der vil få en grim overraskelse, når de ser nettotallet på deres første lønudbetalingsdag i det nye år. Og får man det ikke dér, så kommer der jo under alle omstændigheder en efterregning på el, benzin og meget andet, som trækker de sidste eventuelt sparede skatte kroner hjem igen.

Hertil kommer så regeringens løfter om yderligere forhøjelser af f.eks. benzinafgiften, et tegn på, at regeringen overhovedet ikke har fornemmelse for, hvad det vil sige at bo i et samfund, hvor ikke alle bor i nærheden af en S-togsstation, men hvor der faktisk også er nogle landområder og tyndere befolkede områder uden kollektiv transport.

Men tilbage til bruttoskatten, denne gamle socialdemokratiske drøm: Den blev gennemført i den nuværende regerings tid, og den er blevet den nye skatteskrue uden ende. Foreløbig skal den stige til otte pct., men med regeringens optakt til en arbejdsmarkedspolitik kan det imødeses, at denne post vil stige ganske kraftigt uden overgrænse.

Regeringen satses på en merbeskæftigelse i det offentlige og på nogle kunstige placeringer af ledige og satses overhovedet ikke på at skabe reelle og varige arbejdspladser med finansloven.

En af de metoder, regeringen sætter sin lid til, hvad angår placeringen af ledige uden for statistikken, er en ændring af orlovsordningen. Her satses regeringen virkelig alt på et kæmpe bluffnummer.

Alle kan have sympati for, at forældre kan tage orlov, og netop i disse tider med en debat om forældres kontakt med børnene er det naturligvis væsentligt at drøfte en sag som orlov til forældre, men under nogle helt andre forhold og i en helt anden sammenhæng end den, regeringen har puttet det ind i.

Man skal ikke lade sig forblænde. Regeringens forslag har intet med omsorg for familien at gøre, det er udelukkende et forslag, der er kreeret, for at ledighedsstatistikken kan pyntes. Og tilmed er det et forslag, hvor forudsætningerne ser ud til at briste fra starten. I sommer, da denne ordning blev vedtaget af regeringsblokkens 90 mandater, fremhævede vi utallige gange de mange svagheder ved loven, som viste, at den bestemt var kreeret ved et skrivebord og ikke med henblik på en virksomhed i det praktiske liv. Alle argumenterne blev hårdnakket afvist, der var absolut intet om snakken. Regeringen skal ikke have utak for, at den faktisk er kommet til den erkendelse, at der var en hel del om snakken, men vi mangler stadig at få rettet mange af uhyrlighederne.

Hertil kommer de finanspolitiske aspekter af orlovsordningen. De ligger nemlig som en bombe under finansloven for 1994. I budgetredøgørelsen erkendes det, at det knæk i arbejdsløshedskurven, som regeringen har hængt sit samlede liv op på, hovedsageligt stammer fra orlovsordningerne, dvs. fra at pille ledige ud af statistikken, men ordningerne skaber jo ingen ny beskæftigelse. Det er det, der er vores anke. Der er ingen ny beskæftigelse i regeringens knæk på arbejdsløshedskurven, der er kun udgifter.

Selv om finansministeren nu erkender, at antallet af personer, der vil søge orlov, kan blive langt, langt større end beregnet, så sker der ikke noget. Det kan blive langt større end de 20.000, der er afsat midler til på den finanslov, som vi behandler i dag.

Regeringen regner med genbesættelse af seks ud af ti orlovspladser, men andre undersøgelser siger maksimalt 30 pct. genbesættelser. Går det sådan, som en undersøgelse hos Green viser, at ca. 200.000 søger orlov, vil det